

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Bellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1ste Juni 1887.

36te Aargang.

En Epistel fra det første Præsidentkab.

Dplæst den 8de April 1887 i General-Konferencen i Provo, Utah.

(Fortsat fra Side 248.)

Det er forbausende at se, til hvilken Yderlighed Mænd kunne gaa i deres Iver for at stride imod Kristi Kirke. Vi sølte saaledes, da Edmundsloven blev vedtaget i 1882; men vi forbausedes, da den anden Edmundslov blev med Skyndsomhed dreven gennem Senatet i den første Sessjon af 49. Kongres og siden gennem Repræsentanthuset i en forandret Tilstand i den anden Sessjon af samme Kongres. At en Regjering paa 55 Millioner skulde se med Forsærdelse paa vore Ord og Handlinger og søge at ødelægge en Kirkes Indflydelse og Tilvæxt, der er saa svag som vor Kirke, synes mærkværdig og vækker en stor Forbauselse; men naar vi finde, at de ere villige til at nedtræde alle Principer, hvorpaa Regjeringens hele Bygning hviler og selv Konstitutionen, og betragte hvilken Brede Mænd fremvise, naar Mormon-Spørgsmaalet kommer op for Diskussion og Behandling, da gaar Følelsen over til Forundring. I deres Bredes Hidsighed og Iver ringeagte de antagne Prin-

ciper for at tilintetgjøre vor Religion. Daarlige Regler blive vedtagne, Mænd tale og handle, som om det var en absolut Nødvendighed for Republikens Lykke at overskride ethvert sandt Regjeringsprincip for at undertvinge Majoriteten i Utah. Det er let at forudsige, hvad Resultatet af denne Ringeagt til borgerlige Rettigheder og Konstitutionens Bestemmelser vil blive. Exemplet, som nu gives, vil i en ikke fjern Fremtid blive frugtbringende og bevirke meget Ondt i Republikken. Intet Folk eller Nige kan foragte sande Principer i Loven, der er nødvendig for at administrere Retfærdighed og bevare Borgernes Rettigheder, uden derved at lægge en Grundvold for deres egen Ødelæggelse.

Der har ikke været nogen Stilstand med de Plager, Forsølgelser og den uretfærdig Fremgangsmaade, som vort Folk har været undertastet, og hvorunder de have lidt ved deres Haand, som have været ifkædt med en smule Myndighed som Øvrighed i vor Midte. Samtliv er be-

tegnet ved Loven for slet Opførsel; men er ved deres Jver bleven forøget til en Forbrydelse, og der gjøres mere for at udfinde og straffe dem, der ere bestyldte for samme, end nogen Brøde, som kan opregnes. Alle andre Overtrædelser, hvor store og affyelige de end ere, synes ubetydelige i Dørighedens Øine, sammenlignet med den Handling, at en Mand forsørger og besøger sin Hustru, som han ifølge sin Tro har taget i Overensstemmelse med Guds Befaling, saavel som de Børr, der ere født ham i et saadant Ægtekab. Vi have bestrevet nogle af disse Embedsmands Opførsel i vor forrige Epistel i et passende Sprog. Mænd blive arresterede for blotte Formodninger og behandlede med uforsvarlig Stræng-
 hed, der er hverken mere eller mindre end Forsølgelse, hvilket ophøjer dem til Martyrer. De Sidste-Dages Helliges Behandling i disse Territorier vil en Gang, naar Sandheden bliver bekjendt, blive læst med Forbauselse og Beundring. At amerikanske Borgere skulde modtage en saadan Behandling af en Regjering, som vor foregiver at være, vilde vær utrolig, dersom det ikke var bleven bevisliggjort. Gamle, oprigtige og ærbare Mænd, mod hvem der ikke kunne bringes en Bestydning, have paa en grov og barbarisk Maade været dragne til Fængsel, fordi de vare for mandige til at forstyde deres Familier og bryde den hellige Pagt, som de i Himlens Naahyn havde indgaaet med deres Hustruer.

Men dette er ikke hele Udstrækningen af deres Umenneskelighed, som udøve Forsølgelsesrollen. Blod har været udøst paa den mest foragtelige og grusomme Maade. Edward M. Dalton, en meget respekteret ung Mand af god Familie og Slægt, blev, medens han red paa Parowans Gader og uden at ane det, skudt i Ryggen af en assisterende Marshal,

William Thompson, jun., der laa skjult bag ved et Hegn. Dalton saldt af Hesten og døde kort efter. Hans Morder blev indstævnet for Manddrab af en Stor-Jury, som han selv havde sammenkaldt, ifølge den ham givne Fuldmagt. Han blev forhørt i anden Distriktsret i Beaver, hvor den anklagende Advokat holdt en ligefrem Forsvarstale, og han blev frikjendt. Intet andet Resultat kunde forventes under Omstændighederne med en saadan Jury, en saadan Ret og en saadan sagsøgende Embedsmand, thi Sandheden er den, at Gjerningen blev set paa med Tilfredshed og Hyldest af Mange og forsvaret som en Handling, i hvilken den Skyldige var fuldstændig retfærdiggjort. Det skulde antages, at en saadan Mand efter denne Begivenhed vilde blive tilfidesat og forskndt fra offentlig Tjeneste; men tværtimod! Denne Mand er endnu opholdt i Regjeringens Tjeneste som assisterende Marshal.

Det kan siges, at Edward M. Dalton døde som en Martyr for religiøse Principer; hans uskyldige Blod blev udgydt uden Grund, og hans Navn vil blive bekjendt som et Offer for religiøs Had, og hans Ihukommelse bevares i hans Families og Benners og hele Samfundets Erindring med kjærlig Ægtelse.

Ældste Lorenzo Snow, en af de tolv Apostle, blev dømt til 18 Maaneders Fængsel og 900 Dollars Mulkt tilligemed Forhørets Omkostninger. Mange følte, at dette var en uretfærdig Dom; at Stor-Juryen under Distriktsadvokatens Ledelse begik et Lovbrud ved at doble Bestyldningerne, med hvilke Snow blev bestyldt, og ved at bringe tre Klager imod ham. Efter noget Besvær blev Sagen appelleret til de Forenede Staters Højeste Ret, der forandrede Dommen af den lavere Ret og erklærede Doblingsystemet for ulovligt; og da

han havde været indekluttet i Fængslet elleve Maaneder, hvilket han udstod med stor Taalmodighed og Sindsro, blev han løsladt. Glæden over Højesterets Afgjørelse var almindelig i Territoriet, ikke alene paa Grund af den Virkning den vilde have paa Andres Forhold, men fordi Folket følte en stor Interesse i vor ærværdige Broders Sag. Endstjønt han er svagelig og over 72 Aar gammel saa opholdt Herren ham dog paa en mærkværdig Maade i Fængslet, og han er nu fri og kan rejse omkring og besøge de Hellige i deres Forsamlinger og Konferencer.

J Henseende til Forlystelser, da have vi allerede tilkjendegivet den religiøse Verden vore Anstueser desangaaende. Vi have vist at selskabelige Glæder og Forlystelser ere ikke uforenelige med rigtig Opsørjel og sand Religion. I Stedet for at forbyde Theatre og sætte dem imder Ban, saa har det været de Sidste-Dages Helliges Opgave at kontrolere det og bevare det fra urene Indflydelsers som et Sted, hvor Alle kunne møde til passende Fornøjelser. Vore ledende Mænd have derfor besøgt disse Steder, for ved deres Nærværelse at forhindre enhver Ting, som vilde bibringe en daarlig Indflydelse og være skadelig for den unge og opvokende Slægt. Der kan ikke anvendes for stor Forsigtighed for at forhindre, at Friheden ikke skal udarte til Udsfejleser, og at det, som tilvejebringer blotte Fornøjelser, ikke skal blive et Middel til at foraarsage uædle Følelser eller forværret Moral.

Vore selskabelige Sammenkomster burde ledes paa en Maade, som kunde give Tilfredsstillelse til Alle, som overværer dem, hvor smitslende og fine de end ere i deres Følelser. Udannet og bøs Opsørjel, tilligemed enhver Ting, som er upassende i sin Karakter, burde

forbydes ved saadanne Sammenkomster. Det er ikke altid belejligt for Biskopperne og deres Raadgivere at være nærværende ved saadanne Lejligheder; det vilde derfor være godt at vælge en Komite i ethvert Ward, bestaaende af forstandige, vise, gode og bestemte Mænd, til at tage Bestyrelsen af de selskabelige Sammenkomster for at paase at god Orden bliver opretholdt, og at ingen ufikkelige Personer blive tilladte til at trænge sig ind i Selskabet og forstyrre deres Fred og Forlystelse, som komme for at mødes med deres Venner og Naboer. Vi tænke at Munddans burde ikke opmuntres; og medens der ikke er noget Ondt i at tillade en eller to, som der blev sagt i en Cirkulære fra de tolv Apostle nogen Tid tilbage, bør Forsigtighed dog anvendes, saaledes at dette ikke overstrides og gaar til Yderlighed. Denne Maade at danse paa er bleven benyttet med Fordel af mange ukydske Personer, og respektable Folk ere blevene forargede og bedrøvede derved, og have følt, at de burde aldeles forbydes. Mænd af Komiteen og Saadanne, som have Bestyrelse, bør efterse at alle Slags Danse blive styrede paa en sømmelig og anstændig Maade, og at ingen Opsørjel tillades, som vil lede til Ondt eller være anstødeligt for de mest ømme Indtryk.

Da Sommer-Maanederne nu nærme sig, naar Adspredelser i det Frie vil blive almindelig, saa anse vi det foruopdent at advare de Hellige og især de Unge imod de Overdrivelsers og den upassende Opsørjel, som saa ofte ledsager saadanne offentlige Forlystelser. I deres overdrevne Begjær efter at tjene Penge, opfinde de Tillokkelsers for at trække en Mængde Folk tilhammen, hvor de almindelige Indskrænkninger, som regulerer et godt Samfund er højslig sluppet til Skade for den rene Moral, og de ned-

bryde det Børn, som burde beskytte Udruelighed og Rydsthed. Fornøjelser, som i sig selv ikke alene ere ustyldige, men gavnlige baade for Mand og Legeme, blive ofte til Under paa Grund af Dm-givelsen og Selskabet. De Tankeløse og Uerfarne glemme ofte de Under, som saaledes medfølge, og blive ledte til at se med Ligegyldighed om end ikke med Hyldest paa Ting, der under andre Dm-stændigheder vilde forærde dem. Den uhensynsløse Sammenblanding af Hellige og Personer, som ikke tilhøre vor Tro, hvis Sædvaner, Historie og Hensigter ere daarlige eller ubekjendte for os, har skadelige Følger og bør bestrides paa det strengeste. At udsætte vor Ungdom for ugudelige Mænds og Kvinders for-dærvelige Indflydelse, som hyppig findes paa offentlige Forlystelsesheder, hvor de faales til selskabelige Sammenkomster, er ikke alene Daarstab, men det er Ugudelighed. Det er rigtigt, at Fremmede skulde behandles med Agtelse og Respekt, men det er ikke ønskeligt at have nogen Fortrolighed med dem; og de Unge bør paaminde og advares imod tilfældig Bekjendtskab og Selskab med Personer, hvis Hensigter og Indflydelse maaste er af den aller værste Karakter.

Udflugter bør ledes af ansete og visdomsfulde Personer og under Bestemmelser, som vilde afværge de Under, som hyppigen viser sig ved saadanne Udflugter. Naar de arrangeres for en eller anden Spekulations Styld, da ere ofte de, som søge at fremme dem, for ligegyldige for Følgerne, paa Grund af deres Længsel efter Fortjeneste, og ville blande de værste Karakterer med de Gode og Ubesmittede, hvilket medfører de bedrøveligste Følger. Søndags-Udflugter til Søen eller til Bjergpassene; Lystture ved Maanestien og silbige Vadetog bør paa det bestemteste bestrides. Personers

Selskab, som ere berusede, bør undgaa. Orden bør bevares midt i Glæden, og usømmeligt Sprog og Opsørsel bør for-agtes; thi alle Overdrivelser ere skadelige. Udruelighed bør herste i alle Ting. Forlystelse er ikke Livets Opgave, den bør deltages i alene for at erholde en Afvevling. Naar Folk hengive sig til hyppige Forlystelser, da bliver den sande Opgave for den menneskelige Tilværelse forglemt, og Pligten bliver kjedelig og afstyelig. Børn bør ikke tillades at deltage i offentlige Sammenkomster, uden at der er ældre Personer til at vaage over dem og beskytte dem mod Uheld og de Ugudeliges Besmittelse. Ansvarligheden af de Under, som paafølger Overtrædelse af disse Instruktioner, vil hvile paa Forældre, Formyndere og det lokale Præstedømme i de forskjellige Byer. Personer, som har for Sædvane at overtræde Sabbaten, kunne ikke staa i Samfundet; og Medlemmer i Kirken, som forsømme at gaa til Forsamlingen og deltage i Nadveren, og ikke komme Sabbatens Dag ihu at holde den hellig, ville blive svage i Troen og aandelig syge, og ville tabe Guds Naad og Ven-skab, og tilsidst miste deres Ret til at staa i Kirken, og gaa glip af deres Op-højelse med de Lydige og Trofaste.

Iblandt de Nødvendigheder, som fordres i Sommer-Maanederne, er Sundheds-Reglerne. De Hellige bør til alle Tider være renlige i deres Væsen, Person og Omgivelse; men dette er især nødvendigt i Sommerens Hede. Meget Sygdom kan undgaa ved hyppig Badstning, simpel Kost, og ved at tilintetgjøre eller bortføre alle afsnittede Levninger. Rentlighed er en Ting, som tilhører Gudsfrygtighed medens Urenlighed er anstødelig for Evangeliets Naad og udbreder Epidemier. Vore Legemer, Huse, Haver og Udhuse bør holdes frie for Urenlig-

hed; og det er nødvendigt at ethvert Individ gjør sin Del i denne Retning, og dette burde sættes i Udsørelse ved Regulering i de forskjellige Byer, saaledes at Atmosfæren ikke skal blive forpestet med en Spire til Sygdom og Død, der kan opstaa fra forraadnende Rodfrugter og andre Ting, som bortvisner i Solen, saavel som fra usundt Luft, der maatte komme af Snavs og bortkastede Levninger. Lad frisk Luft og klart Solskin have fri Cirkulation i ethvert Værelse; bortfør enhver Ting, som udbreder sygnende Lugt, hvad enten det er i eller omkring Husene; undgaa at spise for meget Kjød og stimulerende Føde; bevar en munter Aand og rene Tanker, og da vil, formedelst vor himmelske Faders Velsignelse, Helbred og Fred være overflødig, og Glæde vil bo i de Helliges Boliger.

Vi kalde bestandig Missionærer til at gaa til forskjellige Arbejdsmarker i dette Land, Europa og andre Verdensdele. Stor Forsigtighed bør anvendes for at vælge passende Personer til dette Arbejde. Det koster ofte betydelige Pengesummer at sende Mand til deres Arbejdsmarker, og derfor er det nødvendigt, at Personer, som ere stikede dertil, skulle blive valgte, saaledes at deres Tid og Omkostninger ikke blive bortpudsede. Vi have et stort Antal af unge Mænd, som burde være velskikkede for Missionærer. Vore Søndagskoler og theologiske Klasser, og de unge Mænds Foreninger burde give vore unge Mænd, der benytte sig af disse Lejligheder, en god Forberedelse for Missionens Tjeneste. Enhver ung Mand, som har Tro, burde læres at betragte en Mission til Verden, som en hæderlig Tildragelse i hans Liv, for hvilket han med Flid vilde søge at berede sig og se hen til med Glæde. Der er en stor Arbejdsmark foran os,

som maa besættes med vore Eldeste, for at ndføre de Forpligtelser, som Gud har paalagt os. Præsidenterne i Stavene, Biskopperne i Bardene og Præsidenterne i Kvorumerne burde anvende deres Dømmekraft i Udvælgelsen af værdige Personer for Mission, som ikke ville beskæmme den Sag de repræsenterer, men være nyttige i det Arbejde, hvortil de blive beskikkede.

Vi anbefale Biskopperne og Andre, hvis Pligt det er at besikke Søndagskolens Bestyrere, den store Nødvendighed, at være forsigtige i Valget af disse Embedsmænd, eftersom Skolernes Værd og Fremgang afhænger mere af dem end nogen anden Person. En dygtig Bestyrer vil have en god Skole. Der er tre Egenstaber, som dog er meget ønskeligt hos en Søndagskoles Bestyrer, nemlig: Kjærlighed til Arbejdet, god Kontrol og en Hengivenhed for Guds Sag. I det sidstnævnte indbefattes naturligtvis et Liv, som er overensstemmende med hans Fordringer, saaledes at Skolebørnene ikke skulle erholde noget Anstød ved Forskjellen mellem hans Lærdomme og Indsigtelsen af hans Opførsel. Det er ligeledes ønskeligt at Bestyreren assisteres af de mest erfarne og gudhængivne Personer, som kunne findes i Byen; eftersom det er meget usfordelagtigt at have uduelige Lærere, hvorved Børnenes Fremgang forhindres; og megen værdifuld Tid og Bestræbelser bliver daarlig anvendt, dersom hans Arbejde ikke bliver assisteret af hans Medarbejdere.

Vore Brødre og Søstre burde altid erindre, at Lærerfaget i vore Skoler fordrer af dem, at deres daglige Liv og Omgang maa være svarende til deres Lærdomme. Af alle Lektier er dette den bedste. Børn er meget snilde til at opdage Uoverensstemmelsen mellem Lærrens Undervisning og hans Vaner; og

den Lærer, som efterlever sine egne For-
skrifter, viser ikke alene et Exempel, som
er fordelagtigt for Børnene, men hans
Lærdomme har en velgjørende Indfly-
delse paa ham selv, og han høfter Gavn
af sin egen Undervisning.

Den suundne Vinter har været sær-
deles mild i Territoriets midterste og
sydlige Dele. I den nordlige Del har
Regn og Sne været mere hyppig, og
Aarstiden har være haardere; men naar
vi betragte det som et Hele, saa har
Vinteren været overmaade behagelig. De
sidste 2 Maanedes gode Vejr har givet
Landmændene Lejlighed til at nedlægge
Sæden i Jorden med en Lethed og i saa
stor en Mængde, som sjælden før har
været Tilfælde. Folket har nydt god
Helbred overalt; og vi have haft over-
flødig Føde for Mennesker og Dyr.

I foregaaende Epistler have vi
dvælet ved Nødvendigheden af at for-
bedre vort Agerdyrknings System. De
Hellige have været tilraadede til at vælge
de bedste Sædarter, Frugttræer og Rod-
frugt. Vor Jordbund er velskikket for
Frembringelsen af de bedste Arter af
disse Artikler, og der gives ingen Grund,
hvorfor vi ikke burde have saa god en
Kvalitet, som kan findes noget Sted i
vor Zone. Det samme gjælder ogsaa
om Hornstok, Heste og Faar og alle
Slags Hjertreurer. Vi gjentage en
Sandhed, naar vi sige: det er lige saa
let at opdrætte gode Føl, Kalve eller
Faar, som daarlige.

Træplantning burde systematisk iværk-
sættes overalt, hvor der ikke findes Træer.
De bedste Træsarter bør vælges. I Be-
gyndelsen maatte vi benytte saadanne,
som vi med Lethed kunde erholde; men
med vore nuværende Jernbaneforbin-
delse, kunne vi vælge Træsarter, som
ville blive mere nyttige for Bygnings-
og Snedkerarbejde saavel som for Prydelse.

I nogle af Staterne have de be-
stemt en Dag om Foraaret i hvert Aar,
paa hvilken de plante Træer. Denne
kalbes for Arbordag. Resultatet af denne
ene Dags Arbejde siges at vise sig meget
kjendeligt; men vi burde ikke indstrænke
Træplantningen til én Dag. Enhver,
som ejer et Stykke Jord, burde forsøge
dens Værdi ved Plantning af Frugt- og
Styggetræer og vælge saadanne af sidst-
nævnte, som ville være gavnlige for
Tømmer. Plantning af haarde Træ-
sorter vilde være mere fordelagtig og
tilfredsstillende end den udbredte Dyrk-
ning af de forskjellige Arter af Poppel
og Åspetræer, hvilke gror hurtige og
giver Stygge, men ere af liden Nytte
uden til Brænde.

Der er ingen Tvivl om, at Udfør-
selen af Overstudet af vort Territoriums
Produkter bringer en stor Indtægt til
Folket. Dog burde der anvendes større
Omhu med Hensyn til at konservere og
bevare saadanne Artikler, som de agte
at forsende til forskjellige Steder i og
udenfor Territoriet.

Smør-Produktionen burde erholde
mere Opmærksomhed. Denne Artikel er
let paavirket af Omgivelsen, hvorfor den
største Renlighed er yderst nødvendig. I
de østlige Stater have de gjort store For-
bedringer i denne Retning; og det vilde
være godt for Nabolag iblandt vort Folk,
at forene sig og anstaffe sig passende
Steder og Maskinerier, og erholde Kund-
skab om den forbedrede Methode at til-
lave Smør paa.

Mange af vore Mejerier frembringe
en god Vare af Ost, som er meget be-
hagelig og finder god Salg til højeste
Pris i Handelen; men der er endnu
Plads for en Udvidelse af Ostproduk-
tionen.

Territoriets Indtægt for Salg af
Veg er ikke ubetydelig. Om en økono-

mist Methode kunde opfindes, hvorved Eggene kunde bevares, naar de ere overflødige, da vilde det være meget fordelagtigt, og Prisen vilde derved næsten blive den samme til alle Aarstider.

Forretningen med tørrret Frugt har betalt sig godt i den sundne Tid; men Folket burde anvende større Forsigtighed ved Tørringen. Renlighed er nødvendig, og Anvendelsen af Aldens Patent eller noget andet Tørrapparat vilde hjælpe til at bevare den gamle Kredit, som vort Territorium har haft for det tørrede Frugts Fortrinlighed.

Forsendelsen af Huder fra Territoriet burde standse, og Garverier bør anlægges paa ethvert Sted, hvor de kunne blive vedligeholdte.

Det samme kan ogsaa siges med Hensyn til Uld. Økonomi taler for at et tilstrækkeligt Antal Klædefabrikker blive anlagte til at opkjøbe og tilvirke al vor hjemmeavlede Uld, og derved, i Stedet for at udføre den i raa Materie, kunne vi selv bearbejde den, og betale vore egne Folk den Løn, som nu maa betales til Arbejdere paa andre Steder.

Der udsendes en betydelig Del Sæd, Lucernfrø og Kartofler. Disse Dele have undertiden været daarligt renset og assorteret; og denne Forsømmelse har spoleret vor Handel og skadet vor Kredit. Efter som vi gjøre Paastand paa at være Sidste-Dages Hellige og have Herrens Forjættelse, at han vil hjælpe os, saa burde vore Forretninger udføres saaledes, at vi kunne vise at vor Paastand er ikke omsonst.

Kirken er for nærværende i en Overgangsperiode eller Evolution, som Nogle vilde kalde det. Saadanne Perioder synes at være nødvendige for alle skabte Ting's Fremgang og Fuldkommengjørelse, saavel i Folks og Kommuner's Historie

som Individens. Disse Overgangsperioder medføre i Almindelighed sine Piner, Forlegenhed og Lidelser, og den nærværende er ingen Undtagelse; men Forsynet vil forandre de tilsyneladende Onder til vort Gode og vi burde lære en Lektie af Tibernes Tegn, at være taalmodige og udholdne og forlade os i al Rolighed paa Herren. Resultatet vil blive, at vi vilde blive stærkere, visere, renere og lykkeligere paa Grund af den Erfaring vi erhølge; og Herrens Bærk vil blive befriet ved hans Almagt fra alle de Enarer, som ere satte for at standse det og fra de Planer, som ere lagte for dets Tilintetgjørelse, og det skal triumfere over alle dets Fjender; og Forsøferens uendelige Forsløsning skal fuldkomme sit Bærk. De Helliges endelige Sejr er sikker; efter Prøven kommer Belsønningen.

Vi kunne ikke slutte denne Epistel uden at udtrykke vor Tro paa og vort Haab om det store Bærk, hvormed vi ere beskæftigede, ligesom vi før ofte have gjort. „Herren har grundfæstet Zion, paa det de Glendige af hans Folk skulle have Tilflugt i den“. Vore Hjærter ere fyldte med Taknemmelighed til vor store Skaber, fordi vi nyde det Privilegium, at leve i denne Tidsalder og tage Del i Opbyggelsen af dette store Bærk. Vi føle at Alle, som have indgaaet i Pagt med Gud, og som lide Forsølgelse for hans Sag, have Aarsag til at glæde sig, ligesom Jesus sagde til sine Disciple, da han var paa Jorden: „Fryd jer og glæder eder, thi stor skal Eders Løn være i Himmelen; thi saaledes have de forfulgt Profeterne, som vare før eder“. Om vi ere forfulgte for vor Religion, da er det ikke mere, end vi have forventet. Alle, som ere blevne døpte og tilbørlig lærte, bleve fortalte, at de vilde komme til at lide, ligesom vor Herre og Mester og

hans Disciple gjorde. Vor Frelser har givet os tilbørlig Vidnesbyrd desangaaende, og vi behøve derfor ikke at forbanjes, naar Forsølgelsen kommer. Vi have ikke destomindre mange store og herlige Forjættelser givne til os. Gud har grundfæstet Zion for aldrig at tilintetgjøres eller gives til et andet Folk. De mest opmuntrende Ord, som kunne blive ytrede af vor almægtige Fader til hans Børn, ere givne til os. Vi have befundne indtil narværende Tid, at de ere sande, og vi vide at ethvert Ord vil blive opfyldt, som har været talet om Fremtiden. De, som stride imod Zion skulle blive ødelagte, og den Grav, som de have gravet for vor Ødelæggelse, skulle de selv falde i til deres fuldkomne Ødelæggelse.

Retfærdighedens Fjender kunne forene sig, lægge onde Planer, indgaa hemmelige Forbindelser og sige om Zion: „Hun skal besmittes og vore Dine skulle se paa Zion. Men de, de vide ikke Herrens Tanker, og forstaa ikke hans Raad“. Herren har udraft sin Haand, han har talet sit Ord og han vil ej heller tilbagekalde det, indtil hans Hensigter med Jorden og dens Indbyggere ere fuldbyrdede. Vi behøve ikke at frygte eller skjælve. De Prøvelser, som vor himmelske Fader tillader at komme over os, ville blive gjort lette, og de ville synes ubetydelige, sammenlignet med de Trængsler, som skulle komme over Jordens ugudelige Indbyggere. Store Domme ere udtalte over Babylon, og de ville blive fuldbyrdede indtil det sidste Bogstav. Men om vi gjøre, som Profeten siger: Søger Herren alle Sagtmødige i Landet, som gjøre efter hans Ret; søger Retfærdighed; søger Sagtmødighed, paa det 3 maaste kunne skjules paa Herrens Brede's Dag, da skulle vi blive frelst fra overhængende Fare.

Herren har givet os en Arvelod paa dette Land, hvilket han har sagt er et udvalgt Land. Han har ogsaa sagt os, at hvilken som helst Nation, der skal besidde det, skal være fri fra Trældom og Fjængenskab og fra alle andre Nationer under Himmelen, dersom de ville tjene Landets Herre, som er Jesus Kristus. Disse Ord ere blevne opfyldte i Herrens Handlemaade med forrige Nationer, og de ville opfyldes i Fremtiden. Om vi holde Guds Befalinger, om vi tjene ham af vort ganske Hjerte, da vil Herren ikke tilståde, at vi skulle blive bragte i Trældom under vore Fjender; men han vil skjænke os Friheden og opretholde den i det Land, hvortil han har ført os. Vi kunne stole paa hans Forjættelser til Zion og være forvisede om, at Tiden vil komme, naar det skal blive „et Fredsland, en Tilflugtsstad, et Sikkerheds Sted for den Allerhøjstes Hellige. Og Herrens Herlighed skal være der, og Herrens Rædsel skal ogsaa være der, saa at de Ugudelige skulle ikke komme dertil, og Stedet skal kaldes Zion. Og det skal ske blandt de Ugudelige, at Enhver, som ikke vil gribe til Sværd imod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerheds Skyld. Og der skal samles til det af alle Nationer under Himmelen; og det skal være det eneste Folk, der ikke skal være i Krig med hinanden. Og der skal siges iblandt de Ugudelige: Lader os ikke gaa op til Strid imod Zion; thi Zions Indbyggere ere forsærdelige, og vi kunne ikke bestaa. Og det skal ske, at de Retfærdige skulle blive udsamlende fra alle Nationer, og de skulle komme til Zion med Frydefang og evig Glæde“. Disse Forjættelser ere givne direkte til os og Guds Mand bevidner til os i Dag at de ere sande.

Med fuld Forvisning at den tykke Sky, som har bedækket vor Horizont i de

sibste to eller tre Aar, snart skal vinde for Retfærdighedens Solstraaler og fremkalde saadanne Velsignelser, paa Guds Hellige i hele Verden, som erholdes for medelst Taalmodighed og Udholdenhed i Lidelser og ved trofast Vedholdenhed til det, som er Ret, undertegner vi os:

Ederes Medarbejdere i det store sibste Dages Værk.

John Taylor,
Georg D. Cannon,
Josef F. Smith.

Første Præsidentkab i Jesu Kristi Kirke af Sibste-Dages Hellige.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Tiende.

„Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer“. Sal. 50, 5. Fra de ældste Tider spore vi, at Mennesket har været opfordret til at frembringe Herren et Offer af de Ting, som han har skænket det. Saaledes læse vi, at da en rum Tid var forløben „at Rain frembar et Madoffer til Herren af Jordens Frugt“. Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme, og Herren saa til Abel og til hans Madoffer; men til Rain og til hans Madoffer, saa han ikke (Moseb. 4, 3—5). Af hvilken Grund Herren antog Abels Offer siges ikke med Bestemthed; men det fremgaar af det anførte, at Abel valgte det bedste af sin Hjord; thi han tog af den „første Affødning og af deres Fedme“, hvilket gjorde, at Herren fandt Behag i hans Offer. Enten Rain frembar af det bedste af Jordens Frugt eller ikke, derom er der intet sagt os; kun fremgaar det af Herrens Ord til Rain: „Hvi er du vred, og hvi er dit Ansigt falmet? Er det ikke saa? at dersom du gjør Godt, da er du behagelig, og dersom du gjør ikke godt, da er Synden den, som ligger for Døren“. Om Rain havde gjort ligesom Abel, da vilde uden Tvivl hans Offer været antagelig for Herren; men hans Hjerte var uden Tvivl fuld af Rarrighed, og dette maa være Grunden hvorfor hans Offer ikke blev antaget; „thi Herren elsker en glad Giver“.

Da Abraham kom tilbage og havde befriet Loth, blev han mødt paa Bejen af den højeste Guds Præst, Melkisedek, hvem han gav Tiende af Alt. Moseb. 14, 20. Jakob gjorde et Løfte, at dersom Herren vilde føre ham tilbage til hans Faders Hus med Fred, da vilde han give Tiende af alt det, som Herren gav ham. Moseb. 28, 20—22. Da Moses havde udfriet Israels Børn af Egyptens Land, forglemte han ikke dette Løfte, der var bindende paa Jakobs Efterkommere, hvilket var en evig Pagt, som var bleven overleveret ham fra sine Fædre; men Moses nedstrev det i Loven, som han gav dem, og lærte dem Maaden, hvorpaa de skulde betale denne Tiende, han sagde: „Dg al Tienden af Landet, af Jordens Sæd, og af Træers Frugt, hører Herren til; den er en Hellighed for Herren . . . Dg al Tiende af stort Kvæg og smaat Kvæg af alt det, som gaar igjennem under Kjæp, den Tiende skal være Herren en Hellighed“. 3. Moseb. 27, 30—32. Han lærte dem ikke alene Maaden, hvorpaa de skulde betale Tiende, men han opmuntrede dem til

Rebelighed med Hensyn til at give den; thi i 5. Mosebog, 14, 22. læse vi: „Du skal rebellig tiende af din Søds Grøde, som udkommer af Marken hvert Aar.“

Denne Lov blev saa fast prentet i Israels Børn, at de, som levede strengt efter Loven, endog ansøgte i deres Bøn til Gud: „Jeg giver Tiende af alt det jeg ejer“. Luc. 18, 12.

Det er antaget af Nogle, at denne Lov blev ophævet af Jesus Kristus, da han kom, at han var imod den, fordi han dablede nogle selvretferdige, Farisæer; men dette er en Fejltagelse; han sandt ikke Fejl ved Loven, men ved dem, fordi deres øvrige Handlinger ikke svarede til Retferdighedens Fordringer, hvorfor han sagde: „De Eder, I Skrifstloger og Farisæer, I Hienstakke! at I give Tiende af Mynte og Dild og Kommen og efterlade de Ting, som ere svarere i Loven, Dom og Barmhjertighed og Tro. Disse Ting burde man at gjøre og ikke forsømme de andre“. Matth. 23, 23. Uagtet han strengt indstjærpede disse svarere Ting, saa fortalte han dem til samme Tid, at de ikke skulde forsømme at give Tiende. I Sandhed han fortalte Folket: „Mener ikke, at jeg er kommen for at opløse Loven eller Profeterne, jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme“. Matth. 5, 17. Det var ikke nødvendigt, at han skulde lære et Princip, der var saa strengt iagttaget blandt Folket, det var tilstrækkeligt at sige, at de burde ikke forsømme det.

Da det gamle Israel ophørte med at give Tiende, kom Herrens Ord til dem ved Profeten Malakias, (se 3. Kap.) og beskyldte dem for, at de berøvede Herren, og bød dem at vende om til ham, Herren siger: „Mon et Mennekte skal berøve Gud? men I berøvede mig og sagde: hvormed berøvede vi Dig? med Tienden og Dølpstelsen. I ere ved min Forbandelse forbandede, fordi I berøvede mig, ja det ganske Folk. Tjører af Tienden til mit Forraads-Hus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, sagde den Herre Zebaoth, om jeg ikke skal aabne Eder Himlens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke nok at tage ubi“.

Maaste Nogle ville sige: „Hvad Binding er der ved at tage vare paa hans Baretægt“. Vi svare: Med enhver Befaling følger der en Forjættelse, som er knyttet til Lydighed til Loven, og Forjættelsen, som er knyttet til denne Befaling er, at han vil „aabne Himlens Sluser og udgyde Velsignelse indtil I have ikke nok at tage ubi;“ men dette er ikke alt, han siger videre: (Vers 17.) „Og de skulle være mine, sagde den Herre Zebaoth, paa den Dag, naar jeg vil gjøre mig en synderlig Ejendom; og jeg vil spare dem, som en Mand sparer sin Søn, som tjener ham.“ Denne sidste Forjættelse er bleven fornyet til Profeten Josef Smith, i en Aabenbaring, givet i September 1831, i hvilken Herren siger: „Sandelig det er en Dag til Offer, en Tiende-Dag for mit Folk; thi den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes (ved hans Tilkommelse).“ Gjør derved en Pagt med Gud ved Offer, at I maa indsamles, som værdige Hellige og bestaa paa Opbrændelsens Dag. Lad Ingen undstjylde sig for at hjælpe til med at bestride de Udgifter, som er forbunden med Forfremmelsen af Guds Bærk; men erindrer at Jorden og dens Fylde er Herrens, og han kan velsigne hvem han vil, „han vil give Agt derpaa og det vil være skrevet til Thukommelse i en Bog for hans Ansigt, dem til Gode, som frygte Herren og tænke paa hans Navn“. Malakias 3, 16. G.

Missionærers Ankomst og Bestikelse.

Den 26de April d. A. ankom Eldste Jesper Petersen fra Castle Dale, Utah, hertil efter 6 Maaneders Missionsarbejde i de sydlige Stater.

Den 4de Maj d. A. ankom Eldste J. P. Mejlstrup fra Ephraim, Utah, hertil.

De bleve begge bestiktede til at arbejde i Aarhus Konference.

Eldste W. S. Hansen bestiktes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference.

Konferencemødet i Kristiania.

Konferencemødet tog sin Begyndelse Lørdagen den 21de Maj om Aftenen Kl. 8.

Af Præstedømmet vare følgende Eldster tilstede: N. C. Flygare, Præsident for den scandinaviske Mission, C. D. Fjeldsted, omrejsende i Missionen, H. J. Christiansen, Præsident i Kristiania Konf. tilligemed de i Konferensen arbejdende Brødre.

Forsamlingen kaldtes til Orden af Præsident Christiansen, og blev aabnet med Sang, og Bøn af L. J. Holter, hvorpaa Rapport blev aflagt af Eldster fra de forskjellige Grene som følger:

A. Anderfen, Drammens Gren, Abraham Johnsen, Arendals Gren, Chr. Olsen, Frederikstads Gren, C. D. Pedersen, Hede-markens Gren, C. F. Carlsen, Frederikshalds Gren, A. L. Stanchy, Bergens og Tronhjems Grene, H. J. Christiansen, Kristiania Gren. Af disse Beretninger fremgik det, at Udsigterne vare gode, at meget Bidnesbyrd var aflagt, idet mange Forsamlinger vare afholdte, ligesom mange Skrifter vare udsprede blandt Folket. Flere vare døbte og Udsigterne vare i det Hele meget bedre end for 6 Maaneder siden. Brødrene sølte Glæde i deres Arbejde og udtrykte deres Billighed til at arbejde for Herrens Sag.

Mødet hævdedes med Bøn af Eldste C. D. Fjeldsted.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Efterat Mødet var aabnet afgave Eldsterne C. N. Dorius, Harald Erik-sen, L. J. Holter og C. Olsen Beretninger om deres Arbejdsmarker; de havde haft en god Tid og fundet mange op-rigtige Sjæle, som undersøgte vor Lære, og de glædede sig over at være Bud-bærere for Sandheden.

Præsident H. J. Christiansen fremstod derefter og gav en samlet Rapport over hele Konferencen. Den havde 8 Grene med 822 Medlemmer, Præstedømmet medregnet. Der var 36 blevne døbte, 13 udelukte og 14 emigrerede siden sidste Konference; Bøger og Skrifter vare solgte til en Værdi af 326 Kroner. Der lejes 7 Forsamlingslocaler og omtrent 400 offentlige Forsamlinger vare afholdte. Der var 12 Eldster fra Zion og 2 af Landets Sønner, som arbejdede i Missionen. Foruden de offentlige Forsamlinger var der afholdt 312 hos de Hellige. Det var ham en Glæde at kunne berette, at Evangeliet var blevet forkyndt paa nye Steder, og at Konferencen var i en god Forsatning.

Præsident N. C. Flygare opstod derefter og fremviste Nødvendigheden af at undersøge Al't og beholde det Gode. Folket sigte, at de vilde blive ved deres Fædres Tro; men vore Forsædere i disse scandinaviske Lande vare i sin Tid Hæd-

ninger og ueiviliserede, indtil Tiden kom, da Katolikismen blev indført, og de gamle Guder blev bortkastede; senere hen bleve de Reformerte. Dersom de skulde have vedblevet i deres Fædres Tro, saa maatte Alle vedblevet at være Hedninger. Mormonismen var dog ikke en Reformation af den gamle Tro, men en ny Uddeling af det gamle Evangelium. Den er Jesu Kristi Lære, gjengivet til Jorden i det nittende Aarhundrede. Han henviste til de gamle Profeter, der vidnede om, at et saadant Bærf, som Mormonismen skulle fremkomme for at advare Slægten om det, som forestaar. Mange tvivlede paa Guds indgriben i Tingenes Gang; men de kunne se hen til de gamle stolte Nationer: Babylonerne, Egypterne og Isæerne, som alle ere faldne; dog skete dette ikke, førend de vare blevne advarede af Herrens Tjenere. Verden gaar den samme Stjæbne imøde i disse sidste Dage som hine, dersom de ikke omvende sig og adlyde den advarende Apst. Naar Træerne knoppes, da vid at Sommeren er nær. Verden bereder sig til Krig og Ødelæggelse, og de paadrage sig Skabers Brede ved deres Synd. Millenniet er forhaanden, Freds Regjeringen, da Djævelen vil være bunden, og Jorden blive en Bolig for Guds Hellige.

Mødet hævedes derpaa.

Estermiddag Kl. 2.

Ældste J. P. Meislstrup, der var nærværende paa Besøg, sølte, at det var behageligt for ham at mødes med de Hellige i Kristiania. Det var uventet for ham at komme saa langt nord, som Tilfældet havde ført ham; men han sølte sig betalt for sin Rejse. Han dvælede ved, at Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, stjøntes Alle, som annamme Evangeliet. Hans Bemærkninger vare gode og fulde af Liv.

Præs. H. J. Christiansen præsenterede dernæst Kirkens Autoriteter tilligemed de i Konferencen arbejdende Ældste, hvilke bleve enstemmig opholdte paa de Plads, hvortil de bestiktedes. Han glædede sig over at se Frugten af sit Arbejde i denne Stad. Mange Oprigtige, hvem han havde betjent, glædede sig i Herren.

Ældste C. D. Fjeldsted sagde, at vor Prædiken var ikke onnsomt. Enkelte annammede Evangeliet, og Verden fik et Vidnesbyrd. I Noe Dage prædikedes der i 120 Aar og dog var der kun hans egen Familie, som troede. Han henviste til hvad en Missionær maa gjennege, som prædiker Sandheden, og bemærkede, at det var kun de Ydmyge og Prøvede, som kunne udholde Prøven og udstaa de dermed forbundne Strabadser. De Kristne ere de gamle Profeter og Apostle og bruge deres Navne som en Indtægtskilde; men medens de pryde deres Gravsteder ihjelslaa de Nutidens Profeter. Josef og Hyrum Smith tilligemed flere af Apostlene i disse Dage har beseglet Vidnesbyrdet med sit Blod, og de Kristne bevise, at de ere i Besiddelse af den samme Mand, som de, der forud ihjelslog Profeterne. Viste Forskjellen af at have en Historie om Evangeliet og besidde det i sin Kraft. Reddad Herrens Betsignelse over Forsamlingen.

Præsident N. C. Flygare tilkjendegav sin Tilfredshed med det udførte Arbejde i dette Land, og ønskede Herrens Betsignelse over Alle, der havde fremrullet Bærfet. Der var udført mere, end hvad vi for nærværende kunne se; thi Herrens Ord er lig Brød, som kastes paa Vandet, der kommer tilbage efter mange Dage. Der er Liber, naar Mennesket spoler sin Ringhed og indser Nødvendigheden af at søge sin Skaber paa en an-

tagelig Maade at blive lig vor Mester, men vi maa lutres i Prøvelsens Ild for at opnaa denne Herlighed.

Mødet hævedes til

Aften Kl. 6.

Ældste C. F. Carlsen talte om Kristi Kirkes Organisation og Nødvendigheden for dens Vedbliven i den Orden, som den var bleven oprettet. Sandheden er atter forkyndt, og Herren har lagt sin Haand paa at forhverve sig det overblevne af sit Folk. Han havde havt Lejlighed til at forkynde Evangeliet haade til Rige og Fattige.

Ældste N. L. Skandhy var glad over at være delagtig i dette herlige Værk og have et Vidnesbyrd, som Verden hverken kan give eller tage. Herren har havt mange Husholdninger paa Jorden. Vi leve paa en Tid, da Herren vil samle Alt under et Hoved i Kristo haade det som er i Himmelen og paa Jorden. Sandheden kan kun forstaaes ved Herrens Aand, hvorfors han paaviste Nødvendigheden af et helligt Liv.

Præsident N. C. Flygare omtalte den splidagtige Stilling, Kristenheden indtog i vor Tid, og viste, at de vare uden den Aand, som skulde lede dem ind i Sandheden, hvilken Aand sætter dem, som besidde den, istand til at tale og profetere i Herrens Navn. Der er en smal Vej, som fører til Livet, og en bred Vej, som fører til Døden. Den smalle Vej blev tydelig udpeget af Frel-

seren i fordums Dage, hvis Ord lyder: „Hvo, som troer og bliver døbt skal blive salig“; men der fordres Myndighed til at administrere Daaben. Paapegede det store Frafald, som Paulus omtaler skulde finde Sted. Han henviste til Kirkehistorien, der viser, hvorledes de der havde røvet Jesu Navn, indførte sine egne Meninger i Stedet for Herrens Love. Mørket var nu sprængt, vi kunne atter glæde os i Himlens Lys. Englen, som Johannes saa paa Den Patmos, var kommen, og dette Evangelium er ikke en død Form, men en Guds Kraft til Salighed. Medbad Herrens Velsignelse over de Oprigtige og opmuntrede til at benytte den kostbare Tid.

Præs. H. J. Christiansen takkede for den udviste Opmærksomhed, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjen-givelse ved Englesendelse.

Konferencen blev derpaa sluttet til ubestemt Tid. Taksigelse af Ældste C. D. Fjeldsted.

Lokalet var ved denne Lejlighed festslik smykket med Flag og Grønt, der gjorde et behageligt Indtryk. Sangkoret bidrog ogsaa ved sine smukke Nummere til at oplive Sindet og glæde de Helliges Hjertes. Forsamlingerne vare godt besøgte haade af Hellige og Fremmede, der lyttede med stor Opmærksomhed.

H. Nøkleby,
Skriver.

Uddrag af en Tale af Apostel H. J. Grant,

holdt i General-Konferencen i Provo Stavs Tabernakel den 6te April 1887.

Apostel H. J. Grant:

Det havde glædet ham at lytte til de Vidnesbyrd, som vare givne denne Morgen. Det burde være de Sidste-Dages Helliges Ønske at lære de Ting,

som kunne gavne dem og styrke dem i deres allerhelligste Tro. Han var glad ved at kunne sige, at de Helliges Tro var forpget og det ikke i en enkelt By eller Egn, men over hele Territoriet.

Vore Fæstemøder ere bedre besøgte, og det Samme kan siges om alle andre Forsamlinger. Paa en Rejse til det sydlige Utah, St. George og Kanab, havde han set en ualmindelig Interesse lagt for Dagen i religiøse Sager, og dette var et Vidnesbyrd for ham om, at Modstanderne i Stedet for at hindre dette Bærl hidroge til dets Fremgang. Hele Fortidens Historie vidner om, at Forsølgelse har den Virkning at opbygge Resfærdighed og Sandhed. Der maa være en Modsætning til alle Ting, og den nærværende Opposition synes kun at være en Gjentagelse af Historien i denne Henseende. Men mange af de Hellige, som ere velstaaende, synes at forglemme Hensigten, hvorfor de komme til Utah. Det laa ikke i Sagens Natur, at mange Sidste-Dages Hellige kunde blive meget rige; der fordreides for mange Opofrelser af os, men hvis vi foretrakke denne Jord's forgængelige Goder fremfor Evighedens Skatte, saa var det maaste ikke umuligt for Mange at opnaa deres Formaal; men hvad Taleren angik, saa ønskede han at leve og arbejde for Himmelen's Betsignelser, men disse kunde ikke erhverves uden alvorlig Kamp og Strid. Derfor Taleren lejede en Person for en vis Løn til at udføre et vist Arbejde, og denne da forlangte sin Løn uden at udføre Arbejdet, vilde han anse en saadan Person som uærlig. Saaledes ogsaa med dem, som forlangte Guds Betsignelse uden at holde hans Befalinger. Vi kunne ikke vente, at vore Syge vilde blive helbrede, dersom vi ikke levede saaledes, at vi kunde komme frem til Faderen i Tillid og Tro om, at han vilde høre vore Bønner.

Sikkerlig er der dem, som ere bestemte til at dø, og Naturens Love maa efterleves. Han raadede Alle til at bede og øve Tro, thi da ere vi værdige til at erholde de Trofastes Betsignelse, som ikke vilde udeblive. Mænd og Kvinder, som havde modtaget Lys og Kundskab, frygtede ikke for Følgerne af at efterleve deres Religion, men Bamskeligheden var, at Mange ikke tænkte paa Storheden og Omfanget af deres Ansvar. Mange besmitte deres Legemer ved Rydelsen af Tobak og stærke Drikke og tænkte alligevel, at de kunde modtage og beholde Guds Aand, men dette var en Fejltagelse. Han ytrede, at vore Missionærer ikke skulde gaa ud og nedrive og latterliggjøre andre Sekter, og hvis de, som ere styldige i dette, blive forfulgte, behøve de ikke at tænke, at det er for Sandhedens Skyld, naar det er deres egen uwise Fremgangsmaade. Det var de Eldstes Pligt at prædike Livets og Saliggjorelsens Evangelium for vore Medmennesker, og hvis de da forkastede det, vilde Guds Straf følge en saadan Udfærd; men fordi vi havde antaunnet Evangeliet og lære, at Gud er et personligt Væsen med Legemsdele og Lidenskab, saa er det ikke derfor Visdom for os at pege Fingre ad Andre og sige: „Se, hvor gode vi ere, og hvor flette og onde I ere“.

Exempel har mere Bægt end Ord, og de, som altid viste et godt Exempel, vilde have deres Omgivelser's Agtelse og Respekt; men Tro uden Gjerninger er dødt, og de, som ikke arbejdede for Zions Fremgang, ere døde Grene paa Træet, og det er deres endelige Lod at blive afhugne.

Kristelig Fordragelighed i Norge.

Under ovenstaaende Titel skriver en Indsender i „Fjeld-Bjorn“, idet der tales om to Mormoner, som havde passeret Nørøs og Omegn.

„Rigtignok kom de til at gaa en hel Dag“, siger Indsenderen, „uden at kunne kjøbe sig mætte, saa kloge er da Folk; thi Vorherre véd nu ikke mere, end at han lader sin Sol opgaa over Onde og Gode, saaledes som du har lært om ham. Dog ikke Alle vare kloge nok; thi havde de været det Alle, saa skulde de nok snart have faaet at høre, at de to Mormoner vare blevne liggende, forkomne af Hunger og Kulde ved Bejstanten til Føde for Ulve og Ravn. Nej, der bor et Par gamle Folk nær ved Bejen, der fik de to Logis, og da de bad om at faa Lov til at tale lidt, blev det heller ikke nægtet. Da de gjorde Raft efter den anden Dags Vandring, traf det sig ogsaa saaledes, at de kom til en Husfader, som ikke dristede sig til at være Vorherres Overformynder, men ventelig tænkte som saa, at da Gud lod dem beholde Taleevnen, kunde han ogsaa gjerne tillade dem at tale lidt om, hvad der laa dem paa Hjærte. Men dette kom de to Huse dyrt at staa; „Far Sjø!“ benyttede nok Anledningen til paa første Prædike søndag at stemple disse to Huse fra Nordøren.

At Kirken er et indviet Fredens Hus, kan ikke hjælpe ved slige Anledninger; thi det er saa rart og trygt at udslynge Vanstraaen fra det hellige Sted, da man der er saa fri for nogen Smødegaaelse. Desuden er det ikke at undres paa Theologen. Det er jo ikke første

Gang, at Theologen frygter for at blive uren ved at gaa ind i Pilati-Hus.

Grundigst vilde vistnok Kuren blive, hvis Ufordrageligheden havde Magt til at kalde Jld ned fra Himmelen over Anderledestankende. Ikke saaledes at forstaa, at jeg forsvarer Mormonernes Lære; men jeg vil, at der skal være aaben Ramp og ærlige Baaben. Hvad vilde vi sige om et Hedningeland, hvor vi ikke kunde kjøbe os mætte eller sit Husly blot fordi vi vare Kristne? Hvilken Dom vilde vi sælde over den hedenfste Offerpræst, der udstødte den Hedning af Samfundet, som havde ladet den kristne Missionær hvile i sit Hus? Ungen maa sige som saa: Ja det bliver en anden Sag, vi have jo Sandheden, ikke de. Have vi Sandheden, bør vi ogsaa vise, af hvilken Aand vi ere. Er en saadan Ufordragelighed Kristi Aand? Dersom Kristus ikke skulde have elsket flere end dem, som elske ham, hvor mange blev det saa? At Mormonismen skal vinde Udbredelse, er ydmygende; men at vi skulle have saa lidet af Kristi Aand og saa meget af Ufordragelighedens, er ti fold mere ydmygende. Dette gjælder ikke alene Forholdet mellem os og Mormoner, men end mere Forholdet mellem de saakaldte Kristne indbyrdes. Før hed det: Se, hvor de elske hverandre. Nu kunde det hedde: Se, hvor de hade hverandre; se, hvor de æde hverandre. Skulde det ikke være bedre, om vi saa lidt mere paa, hvad der forener, lidt mindre paa, hvad der splitter?

Bibelen's Historie.

(Fortsat fra Side 256.)

Folket i Almindelighed forstod ikke mere det rene hebraiske Sprog, paa hvilket Loven og Profeterne vare skrevne. Lærde Mænd bleve derfor udsendte blandt Folket for at udlægge og tolke Skrifterne, og saadanne Mænd fik Hæders-titlen „Rabbi“.

Men snart indtraadte dog flere Ulemper, hvilket maatte afhjælpes. For det første skete det, at mange Fejl havde indsnøget sig i flere af Skrifterne, saa at Meningen blev aldeles forandret eller uforstaaelig. Den ene paastod at han havde den rette Forklaring og den anden at hans Fortolkning var den rette, og deraf opstod en uundgaaelig Forvirring.

For det andet foregik Forelæsningerne med den største Uorden, saa at Kundskaben om Loven og Profeterne blev ganske ufuldstændig.

For det tredie var der Fare for, at uindspirerede Mænds Bøger skulle optages som guddommelige; thi der fandtes ikke mere nogen Profet, som var kaldet af Gud.

For at forebygge dette sidste siges der, at Esra, omtrent 450 f. K., sammenskabte en Forsamling i Jerusalem, bestaaende af 120 Mænd, og foranstaltede

i Raad med disse, at alle de Bøger, der ansaas for ægte, bleve samlede; men om dette Sagn er støttet paa Sandheden kan ej med Visshed afgjøres. I det mindste maa Profeten Malakias, der profeterede omtrent 400 Aar f. K. først senere være bleven tillagt i Optegnelsen. Men saa meget er vist, at ikke lang Tid efter Esras Dage, blev det gamle Testamente fuldstændigt ordnet i den Orden, hvori vi nu finde det. Det er ikke usandsynligt, at den meget berømte Jøperstepræst Simon, den retferdige, som levede omtrent Aar 300, har fuldbyrdet og afsluttet Registret.

Selve Optegnelsen kaldes Kanon, d. v. s. Regel eller Retteknor. Den jødiske Historieskriver Josefus, som levede i Apostlernes Tid, siger derom: „Magtet en lang Tid allerede er forløben siden vore hellige Skrifter bleve skrevne, saa har endnu Ingen fordristet sig til at tillægge, borttage eller forandre noget deraf; thi det er medspødt hos alle Jøder, at holde dem for en guddommelig Lære, og de holde standhaftigt ved denne Mening, og om det forbreedes, ville de miste Livet derfor.

(Fortsattes.)

Indhold.

En Epistel fra det første Præsident-	Konferencemøde i Kristiania	267	267
skab	Uddrag af en Tale af H. J. Grant	267	269
Red. Bem.:	Kristelig Fordragelighed i Norge	265	271
Tiende	Bibelen's Historie	265	272
Missionærens Ankomst og Beskikkelse		267	

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzengade 14, 1ste Sal.

F. C. Dordings Bogtrykkeri ved B. Peterfen.